

Australian
Aid

ASEAN-Australia
Counter Trafficking

เสรีภาพใน การเคลื่อนย้าย ของผู้เสียหายจาก การค้ามนุษย์

กฎหมาย นโยบาย และหลักปฏิบัติต่างๆ
ในภูมิภาคอาเซียน

เกี่ยวกับผู้เขียน

บันทึกข้อมูลนี้เขียนขึ้นโดย ดร.แอนน์ กัลลาเกอร์ และดร.มารีกา แม็คคอตัม โดยอยู่บนพื้นฐานของการศึกษาว่าด้วยหลักปฏิบัติของสถานคุ้มครองในภูมิภาคอาเซียน ที่ทำการศึกษาไว้เมื่อปี 2561 โดยได้รับการสนับสนุนทุนจากรัฐบาลออสเตรเลีย ซึ่งการศึกษาดังกล่าวได้รับข้อมูลจากการศึกษาที่ทำไว้ก่อนหน้านั้น กล่าวคือในปี 2553 ต้องขอบคุณเจ้าหน้าที่และผู้ที่ทำงานด้านการดูแลช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายในประเทศต่าง ๆ ของอาเซียนที่ได้เอื้อเพื่อแบ่งปันประสบการณ์ของตนและให้ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกไว้อย่างมาก

การจัดทำเอกสารฉบับนี้ได้รับการสนับสนุนงบประมาณโดยรัฐบาลออสเตรเลีย ผ่านกระทรวงการต่างประเทศและการค้าแห่งรัฐบาลออสเตรเลีย ความคิดเห็นที่แสดงในเอกสารนี้เป็นของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียวและไม่จำเป็นต้องเป็นมุมมองของรัฐบาลออสเตรเลีย

โครงการอาเซียน-ออสเตรเลียเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ (ASEAN-ACT) เป็นโครงการที่ได้รับการสนับสนุนโดยรัฐบาลออสเตรเลียภายใต้การดำเนินโครงการโดย Cardno

ประเด็นปัญหา

ทั่วทั้งภูมิภาคอาเซียน ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์มักพบว่าตนเองต้องถูกกักตัวไว้ในบางลักษณะ ตัวอย่างเช่น ผู้เสียหายที่เป็นชาวต่างชาติ อาจต้องถูกส่งตัวเข้าสู่ห้องกักบุคคลต่างด้าวของหน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งปกติมักเนื่องมาจากถูกคัดแยกผิดพลาด จนกลายเป็นผู้โยกย้ายถิ่นฐานที่ไม่มีเอกสารประจำตัว นอกจากนี้ห้องกักบุคคลต่างด้าวของหน่วยงานตรวจคนเข้าเมืองยังอาจเป็นโซ่ชะตาของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ที่ผ่านการคัดแยกแล้ว และกำลังจะถูกส่งตัวกลับบ้านเนื่องจากสถานคุ้มครองแห่งอื่น ๆ เต็มก็เป็นได้เช่นกัน บ่อยครั้งที่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์อาจถูกกักตัวเนื่องจากการกระทำความผิดอาญา ที่เกี่ยวข้องกับการลักลอบค้ามนุษย์ที่ตนเป็นผู้เสียหาย ตัวอย่าง เช่น การที่มีส่วนพัวพันกับการทำงานที่อาจผิดกฎหมาย เช่น การค้าประเวณี หรือการกระทำที่ผิดกฎหมายต่าง ๆ เช่น การลักลอบขนยาเสพติด หรือการขอกา

และในบางประเทศผู้เสียหายที่ผ่านการคัดแยกแล้วจะถูกส่งตัวเข้าสู่สถานคุ้มครองที่เมื่อเข้าไปแล้วพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจาก สถานคุ้มครองนั้น ๆ หรือที่พวกเขาไม่มีสิทธิในการเคลื่อนย้ายที่จำกัดมาก ๆ (กล่าวคือ การเดินทางในระยะสั้น ๆ ที่จะต้องมีผู้คอยติดตามไปด้วย) ตามดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ของสถานคุ้มครองนั้น ๆ นอกจากนี้ในสถานการณ์เช่นนั้น บ่อยครั้งที่ผู้เสียหายมักถูกกำหนดให้ต้องมอบสิ่งของส่วนตัวที่อยู่ในครอบครองของตน ซึ่งรวมถึงเงิน เอกสาร และโทรศัพท์ให้กับเจ้าหน้าที่ รวมถึงการที่ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบมากมายที่ควบคุมความประพฤติของพวกเขา และแม้แต่มีการกำหนดบทลงโทษสำหรับการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบเหล่านั้นอีกด้วย การกักตัวในรูปแบบนี้ (ซึ่งเป็นจุดมุ่งเน้นของบันทึกรายงานฉบับนี้) ทำให้เกิดคำถามที่สำคัญเกี่ยวกับ ความชอบด้วยกฎหมาย และ ความจำเป็น ของการปฏิบัติดังกล่าว

สถานคุ้มครองแบบปิดนั้น “กักตัว” ผู้เสียหายจริง ๆ หรือไม่?

การนำตัวผู้เสียหายเข้าพักในสถานคุ้มครองนั้น มีน้อยมากที่ผู้บัญญัติกฎหมายและผู้บังคับใช้กฎหมายดังกล่าวจะถือว่าเป็น “การกักตัว” แต่มักจะถูกมองว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของ “การควบคุมตัวไว้เพื่อการคุ้มครอง” มากกว่า ทั้งนี้เพราะพิจารณากันว่าจุดประสงค์ของการดำเนินการดังกล่าว คือเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของผู้เสียหาย แต่กฎหมายระหว่างประเทศนิยามคำว่า “การกักตัว” ไว้อย่างชัดเจนมากกว่าคือ “การที่ถูกริดรอนเสรีภาพส่วนบุคคล ยกเว้นที่เป็นผลจากการตัดสินใจลงโทษในความผิดหนึ่ง ๆ” (United Nations Body of Principles for the Protection of All Persons under Any Form of Detention or Imprisonment รับรองโดย GA Res 43/173 ณ วันที่ 9 ธันวาคม ปี 1988) เพราะฉะนั้นคำว่า “การกักตัว” อาจครอบคลุมถึงหลากหลายสถานการณ์ ที่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ถูกควบคุมตัวไว้ไม่ว่าจะเป็นในเรือนจำ ห้องขังของตำรวจ สถานที่กักตัวของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง อาคารสถานที่ของงานสวัสดิภาพเด็ก โรงพยาบาล หรือสถานคุ้มครองต่าง ๆ อนึ่ง การที่เข้าใจว่าสถานการณ์หนึ่ง ๆ ถือเป็นกักตัวหรือไม่เป็นเรื่องสำคัญ เนื่องจากกฎระเบียบภายในประเทศ และระหว่างประเทศกำหนดภาระหน้าที่ของรัฐในเรื่องที่ว่า เมื่อใดที่การกักตัวเป็นที่ยอมรับได้ และต้องมีมาตรการอะไรบ้างในการพิทักษ์สิทธิของบุคคลที่ถูกกักตัว

Photographer: Jo Aigner

การหลบหนี

ในบริบทของการค้ามนุษย์ คำว่า“หลบหนี” นั้น ใช้ในการอ้างอิงถึง สถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เสียหายหนีไปจากผู้ค้ามนุษย์สู่อิสรภาพ แต่ผู้เสียหายก็อาจพยายามหลบหนีจากสถานคุ้มครอง ที่ต่อมา ตนถูกส่งตัวเข้าพักด้วยเช่นกัน สถานคุ้มครองบางแห่งมีทั้งประตูรั้ว คนเฝ้า ผนังหรือรั้วสูง ๆ ประตูที่ปิดล็อก และลวดหนาม รวมทั้ง อาจตั้งอยู่ในที่ตึกที่อยู่ไกลจากอาคารสถานที่อื่น ๆ และจำกัดการติดต่อ อกับโลกภายนอก ด้วยการหวงห้ามหรือเฝ้าระวังการเข้าถึงโทรศัพท์ การรับโทรศัพท์ และผู้ที่มาเยี่ยมเยียน ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ บางรายถึงกับต้องทำอะไรที่สุดขั้ว เพื่อให้ได้รับอิสรภาพของตน กลับคืนมาอีกครั้ง ด้วยการพยายามที่จะใช้กำลังกับเจ้าหน้าที่ของ สถานคุ้มครอง วางเพลิงอาคารสถานที่ ด้วยหวังว่าตนจะถูกให้ออก จากสถานคุ้มครองนั้น ๆ ทำร้ายตนเองเพื่อแลกกับการที่จะต้องถูก ส่งตัวไปรับการรักษาที่โรงพยาบาล พยายามขอความช่วยเหลือจาก ประชาชนที่ผ่านไป-มา หรือแม้แต่ทำให้ตนเองได้รับบาดเจ็บจากการ พยายามที่จะข้ามเครื่องกีดขวาง ตัวอย่างเหล่านี้เน้นให้เห็นถึง ความเป็นจริง – และอันตราย - ของการกักตัวในสถานคุ้มครอง

เพราะเหตุใดข้าราชการ และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ จึงกักตัวผู้เสียหายไว้ในสถานคุ้มครอง?

เพื่อให้เหตุผลความชอบธรรมของการที่พวกตนกักตัวผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ที่เป็นผู้ใหญ่ไว้ ข้าราชการและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ให้เหตุผลดังต่อไปนี้

ความจำเป็นที่ต้องให้การคุ้มครองผู้เสียหาย

การกักตัวผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในสถานคุ้มครองนั้น ที่บ่อยครั้งที่สุด คือ มีเหตุผลความชอบธรรมว่าเป็นมาตรการในการคุ้มครอง เพื่อไม่ให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายต่อไปอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากผู้ที่เคยแสวงหาประโยชน์จากผู้เสียหายมาก่อน ความล่อแหลมของผู้เสียหายต่อการถูกข่มขู่ และการถูกแกแ่พิศจากผู้ที่เคยแสวงหาประโยชน์จากพวกตน รวมถึงการถูกค้าอีกคร้้งนั้น เป็นเรื่องที่มีอยู่จริง อย่างไรก็ตาม มีผู้น้อยครั้งมาก ๆ ที่การตัดสินใจเกี่ยวกับการกักตัวในสถานคุ้มครองนั้น ทำกันโดยอยู่บนพื้นฐานของการประเมินบุคคลที่แสดงให้เห็นถึงความเสี่ยงที่น่าเชื่อถือ

เนื่องจากผู้เสียหายขาดสถานภาพตามกฎหมาย

ในบางประเทศ กฎหมายไม่อนุญาตให้ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ (ที่เป็นผู้โยกย้ายถิ่นฐานในสถานการณ์ที่แตกต่างไปจากปกติ) ได้รับแม้แต่ใบอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ชั่วคราว บางครั้งก็ใช้ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เสียหายนั้นฝ่าฝืนกฎหมายคนเข้าเมืองเป็นเหตุผลที่จะกำหนดให้ผู้เสียหายที่เป็นชาวต่างชาติต้องอยู่ในสถานคุ้มครอง ที่ดำเนินกิจการโดยส่วนราชการ หรือที่ได้รับอนุญาตจากส่วนราชการ ยิ่งไปกว่านั้นยังกล่าวกันว่าสถานคุ้มครองแบบปิดนั้น เป็นการอำนวยความสะดวกต่อกระบวนการทวิภาคีต่าง ๆ (รวมทั้งการตามรอยครอบครัว และการยืนยันสัญชาติ) ที่จำเป็นจะต้องดำเนินการก่อนที่จะสามารถส่งตัวผู้เสียหายกลับไปยังประเทศที่เป็นบ้านเกิด เมืองนอนของตน หรือก่อนที่จะกลับเข้าสู่ชุมชนในประเทศที่เป็นต้นทางของตนอีกครั้ง

ความจำเป็นในการให้การสนับสนุนต่อผู้เสียหาย

บางครั้งมีการให้เหตุผลความชอบธรรมของการกักตัวผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในสถานคุ้มครอง ว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด หรือแม้แต่เป็นเพียงวิธีเดียวในการตอบสนองต่อความจำเป็นด้านความช่วยเหลือที่เร่งด่วนของผู้เสียหายเอง และหากไม่ถูกบังคับให้พำนักอยู่ในสถานที่หนึ่ง ๆ ที่มีความช่วยเหลือดังกล่าวพร้อมอยู่แล้ว ก็เป็นที่ถกเถียงกันว่าพวกเขาจะพลาดโอกาสที่จะได้รับการสนับสนุนที่จำเป็นต่อพวกเขาอย่างมาก นับตั้งแต่ความช่วยเหลือทางการแพทย์ไปจนถึงคำแนะนำด้านกฎหมาย ทั้งนี้ก็มีหลาย ๆ ประเทศที่สามารถให้ความช่วยเหลือและการสนับสนุนแก่ผู้เสียหายได้ โดยที่ไม่ต้องกักตัวผู้เสียหายไว้ และที่สำคัญคือ ต้องสอบถามหาความจริงให้ได้ว่าเพราะเหตุใดวิธีการเช่นนี้จึงถูกพิจารณาว่าเป็นไปไม่ได้

ความจำเป็นที่จะต้องทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เสียหายสามารถมีส่วนร่วมในการสืบสวนสอบสวน และการดำเนินคดีได้

หากปราศจากคำให้การของผู้เสียหาย ก็จะเป็นการยากหรือในบางครั้งก็เป็นไปไม่ได้เลย ที่จะดำเนินคดีผู้ค้ามนุษย์ได้อย่างประสบความสำเร็จ แต่บ่อยครั้งก็ผู้เสียหายมักมีสิ่งกระตุ้นเพียงเล็กน้อยที่จะให้ความร่วมมือในการดำเนินการตามกฎหมาย และถ้าเลือกได้หลาย ๆ คนก็เลือกที่จะกลับบ้านหรือการมีงานที่ดี ๆ ทำมากกว่า และอย่างสอดคล้องกันการให้เหตุผลรองรับการกักตัวผู้เสียหาย ก็อยู่บนพื้นฐานของสาเหตุสองประการด้วยกัน ประการแรกคือเป็นการคุ้มครองผู้เสียหายจากการถูกข่มขู่ไม่ให้ร่วมมือกับทางการ ประการที่สอง คือเป็นการทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เสียหายนั้นพร้อมที่จะมีส่วนร่วมในฐานะพยานในคดีลักลอบค้ามนุษย์ ทั้งนี้เนื่องจากระบบการยุติธรรมทางอาญานั้นมักใช้เวลานาน จึงทำให้ผู้เสียหาย - พยานต้องถูกกักตัวไว้เป็นเวลาหลาย ๆ เดือน หรือแม้แต่หลายปี โดยที่มีรายได้เพียงเล็กน้อย หรือไม่มีเลย หรือแทบไม่ได้ติดต่อหรือไม่ได้ติดต่อกับครอบครัวเลย และไม่มีการรับรองเลยว่าจะได้รับผลประโยชน์ใดใด ที่เป็นผลจากการดำเนินการทางกฎหมายกับผู้ลักลอบค้ามนุษย์

การกักตัวผู้เสียหายที่เป็นผู้ใหญ่ นั้น บรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์หรือไม่?

ขณะที่ข้อโต้แย้งแต่ละประการดังที่กล่าวแล้วข้างต้นอาจมีคุณค่าในบางสถานการณ์ แต่ข้อโต้แย้งเหล่านั้น ไม่ใช่นโยบายทั่วไปที่สามารถบังคับใช้ได้ที่น่าเชื่อถือ ที่จริงแล้วพบว่าในบางกรณี อาจเป็นผลให้เกิดผลกระทบในทางตรงกันข้ามกับที่ตั้งใจไว้ ตัวอย่างเช่น แทนที่จะคุ้มครองผู้เสียหาย การกักตัวผู้เสียหายไว้ในสถานคุ้มครองแบบปิดอาจทำให้ผู้เสียหายมีความล่อแหลมต่ออันตราย – ด้วยการย่นรำลึกถึงประสบการณ์ของการถูกค้า ซึ่งมีผลที่เป็นอันตรายด้านจิตใจรวมอยู่ด้วย แทนที่จะเป็นการอำนวยความสะดวกต่อการให้การสนับสนุน การนำตัวผู้เสียหายเข้าพักในสถานคุ้มครอง โดยที่ผู้เสียหายไม่สมัครใจ อาจทำให้ผู้เสียหายเสียโอกาสที่จะฟื้นคืนสู่สภาพปกติและดำเนินชีวิตต่อไปได้ และขณะที่พนักงานอัยการและเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนอาจเข้าถึง “ผู้เสียหายที่ถูกควบคุมตัว” ได้ง่ายขึ้น การลิดรอนเสรีภาพของผู้เสียหาย อาจทำให้คำให้การของผู้เสียหายมีน้ำหนักน้อยลง รวมทั้งลดความแน่นแฟ้นและความเต็มใจของผู้เสียหายในการที่จะให้ความร่วมมือ สุดท้าย ที่สำคัญคือ การบันทึกผลกระทบที่มีต่อเจ้าหน้าที่ที่ให้การสนับสนุนต่อผู้เสียหายภายในสถานคุ้มครองที่ถูกกำหนดให้ทำหน้าที่ “ผู้คุ้มกัน” โดยพฤตินัย และมีหน้าที่รับผิดชอบในกรณีที่เกิด “การหลบหนี” ขึ้น

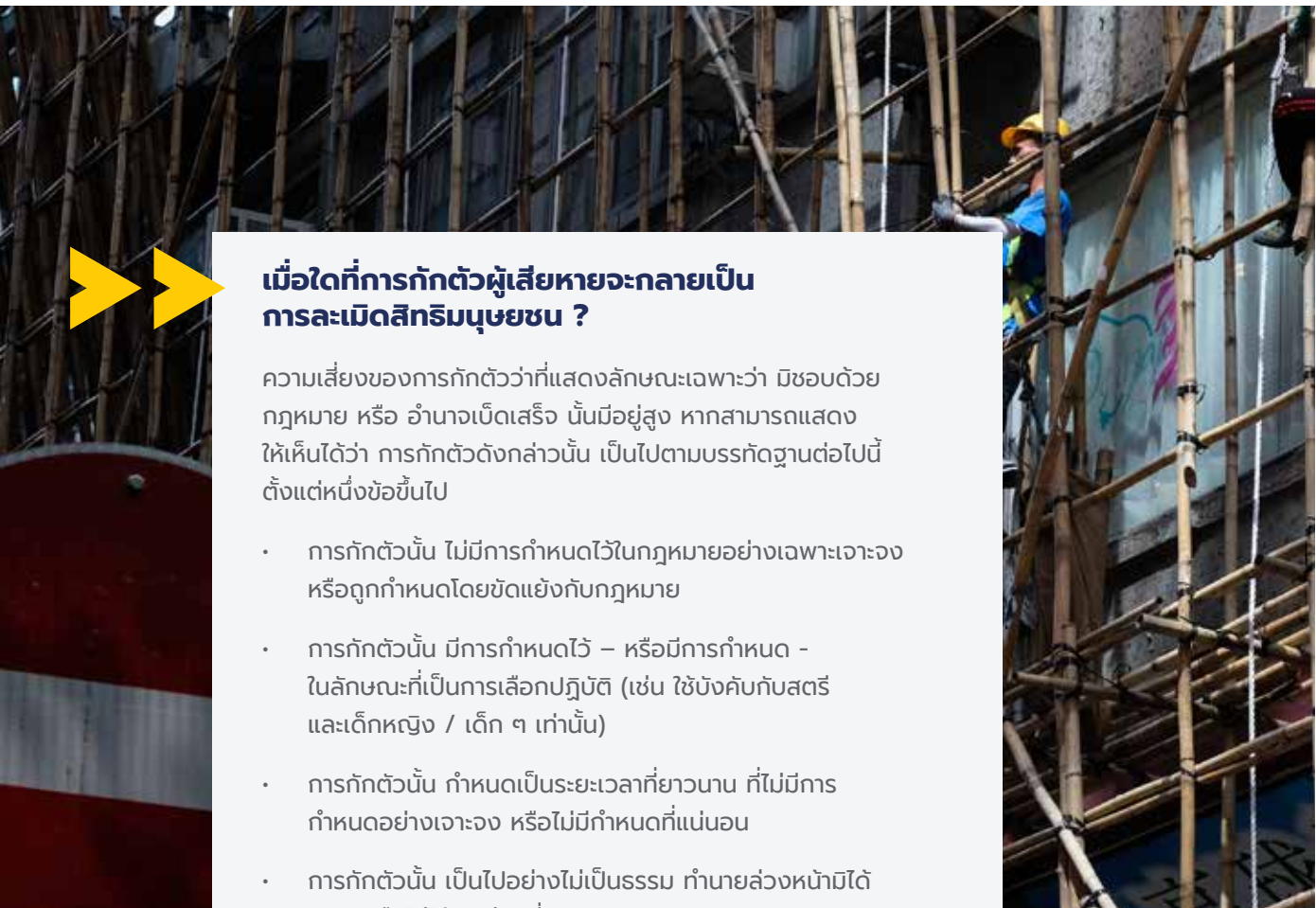
กฎหมายกำหนดไว้ว่าอย่างไร?

ขณะที่การปฏิบัติดังกล่าวยังคงมีอยู่ การกักตัวผู้เสียหายในคดีค้ามนุษย์ไว้ในสถานคุ้มครองและสถานอื่น ๆ กำลังกลายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นน้อยลง ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความเข้าใจที่ดียิ่งขึ้นและกว้างขวางยิ่งขึ้น ที่ว่าวิธีการดังกล่าวไม่เป็นไปตามกับตัวบท และเจตนาของกรอบการทำงานด้านกฎหมายที่ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยเกี่ยวเนื่องกับการค้ามนุษย์ สำหรับตัวอย่างที่สำคัญ ให้ดูบทคัดย่อจากอนุสัญญาอาเซียนต่อต้านการค้ามนุษย์ (ASEAN Trafficking Convention) ข้างล่างนี้ ที่ห้ามการกักตัวบุคคลที่ถูกค้าไว้อย่างชัดเจน

ที่จริงแล้ว การกักตัว เป็นประจำ นั้นเป็นการฝ่าฝืนต่อหลักการต่าง ๆ ของกฎหมายระหว่างประเทศจำนวนหนึ่ง (รวมถึงสิทธิในเสรีภาพในการเคลื่อนย้าย และการห้ามมิให้มีการกักตัวด้วยอำนาจเบ็ดเสร็จ) และหากปราศจากการให้เหตุผลรองรับความชอบธรรมรายบุคคลและเจาะจงก็ถือว่ามิชอบด้วยกฎหมาย ให้ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในกรอบข้อความข้างล่างนี้

อนุสัญญาอาเซียนต่อต้านการค้ามนุษย์

แต่ละฝ่ายจะต้องไม่ควบคุมตัวบุคคลที่ผ่านการคัดแยกโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ไว้ในห้องพัก หรือในเรือนจำ กักก่อน ระหว่าง หรือหลังจาก กระบวนการในชั้นศาลในคดีความผิดฐานค้ามนุษย์ในทางอาญาทางแพ่ง หรือทางปกครองโดยปราศจากเหตุผล **มาตรา 14(8)**

เมื่อใดที่การกักตัวผู้เสียหายจะกลายเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน ?

ความเสี่ยงของการกักตัวว่าที่แสดงลักษณะเฉพาะว่า มีชอบด้วยกฎหมาย หรือ อำนาจเบ็ดเสร็จ นั้นมีอยู่สูง หากสามารถแสดงให้เห็นได้ว่า การกักตัวดังกล่าว นั้น เป็นไปตามบรรทัดฐานต่อไปนี้ ตั้งแต่หนึ่งข้อขึ้นไป

- การกักตัวนั้น ไม่มีการกำหนดไว้ในกฎหมายอย่างเฉพาะเจาะจง หรือถูกกำหนดโดยขัดแย้งกับกฎหมาย
- การกักตัวนั้น มีการกำหนดไว้ – หรือมีการกำหนด - ในลักษณะที่เป็นการเลือกปฏิบัติ (เช่น ใช้บังคับกับสตรี และเด็กหญิง / เด็ก ๆ เท่านั้น)
- การกักตัวนั้น กำหนดเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ที่ไม่มีการกำหนดอย่างเจาะจง หรือไม่มีกำหนดที่แน่นอน
- การกักตัวนั้น เป็นไปอย่างไม่เป็นธรรม ทำนายล่วงหน้าไม่ได้ และ/ หรือไม่ได้สัดส่วนที่สมควร
- การกักตัวนั้น ไม่ใช่เรื่องที่ต้องมีการสอบสวนกันในทางยุติธรรมหรือทางปกครอง ที่จะสามารถยืนยันได้ถึงความชอบด้วยกฎหมายของการกักตัว และความจำเป็นที่มีอยู่อย่างต่อเนื่องของการกักตัวในสภาวะแวดล้อมต่างๆ ที่ทำให้มีความเป็นไปได้ ของการปล่อยตัว เมื่อปราศจากเหตุผลสำหรับความต่อเนื่องอยู่

Photographer: Ario Adityo

ที่มา: OHCHR, Commentary to the UN Trafficking Principles and Guidelines, pp 135-136

เพศสภาพและการกักตัวในสถานคุ้มครอง

การปฏิบัติในการกักตัวผู้เสียหายในภูมิภาคอาเซียนนั้น เป็นเรื่องที่เป็นไปตามเพศสภาพอย่างยิ่ง บุคคลที่ถูกค้าซึ่งถูกกักตัวในสถานคุ้มครองต่าง ๆ ส่วนใหญ่มักเป็นเพศหญิงแทบทั้งนั้น ทั้งนี้ส่วนหนึ่งซึ่งน้อยที่สุดก็เพราะว่าสตรีและเด็กหญิงนั้น ถือว่าต้องการการคุ้มครองที่จัดหาให้โดยสถานคุ้มครองแบบปิด อีกเหตุผลหนึ่งคือ สตรีและเด็กหญิงนั้นมีความน่าจะเป็นสูงกว่าที่จะถูกคัดแยกเป็นผู้เสียหายของการค้ามนุษย์โดยผ่านช่องทางที่เป็นทางการ เพราะฉะนั้นจึงมีความน่าจะเป็นสูงกว่าที่จะเข้าสู่ระบบการคุ้มครองทั้งที่เป็นทางการและที่ไม่เป็นทางการเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ชายและเด็กชาย ผู้เสียหายที่เป็นชายนั้น มีความน่าจะเป็นที่สูงกว่าที่จะถูกคัดแยกผิดพลาดเป็นผู้โยกย้ายถิ่นฐาน “ผิดกฎหมาย” และถูกนำตัวไปยังศูนย์กักตัว ๆ และในที่สุดก็ถูกส่งตัวกลับออกไปนอกราชอาณาจักร ผลลัพธ์ก็คือผู้เสียหายเหล่านั้น อาจไม่สามารถเข้าถึงบริการต่าง ๆ และการสนับสนุนที่ตนมีสิทธิ์ได้รับในฐานะของผู้เสียหายของการค้ามนุษย์ ขณะที่บางประเทศในอาเซียนได้จัดตั้ง สถานคุ้มครองสำหรับผู้ชายและเด็กชายขึ้น ซึ่งยังมีอยู่น้อยกว่ามากนัก และตามปกติมักมีกฎระเบียบต่าง ๆ ที่อนุญาตให้มีเสรีภาพในการเคลื่อนย้ายได้มากกว่ามากนักเช่นกัน กฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายส่วนภูมิภาคห้ามการเลือกปฏิบัติตามเพศไว้อย่างชัดเจน การปฏิบัติในการกักตัวสตรีและเด็กหญิงไว้อย่างเป็นกิจวัตรประจำ (และการปฏิเสธการคุ้มครองที่เพียงพอ และบริการความช่วยเหลือต่าง ๆ สำหรับผู้ชายและเด็กชาย) นั้นเป็นการเลือกปฏิบัติโดยเนื้อแท้ และเพราะฉะนั้นจึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

เมื่อบริการสถานคุ้มครองนั้น ไม่ได้ ถูกออกแบบเฉพาะสำหรับความต้องการ ผลประโยชน์ และความถนัดของแต่ละบุคคล ผลลัพธ์ก็คือ อาจมีการกำหนดมาตรฐานทางเพศสภาพกับผู้ที่เข้าพักอาศัยในสถานคุ้มครองทั้งหลาย ในประเทศหนึ่งที่มีการบันทึกไว้ว่าหญิงสาววัยรุ่นมักจะได้รับทางเลือก เกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่รวมถึงการเย็บผ้า และการสวดมนต์ และไม่ได้รับโอกาสในการเล่นกีฬา ขณะที่สตรีที่เป็นผู้ใหญ่ถูก “ห้าม” ไม่ให้สูบบุหรี่ ซึ่งเป็นความคาดหมายที่กำหนดไว้ว่าสตรีควรและไม่ควรประพฤติปฏิบัติตนอย่างไร

การอ้างเหตุผลรองรับ

ข้อสันนิษฐาน

ปัจจัยที่กระตุ้นข้อสันนิษฐาน

กลยุทธ์ในการแสดงความเห็นคัดค้านต่อข้อสันนิษฐานและลดการกักตัว

“ผู้ที่คำมุขย์จะทำร้ายหรือคุกคามผู้เสียหาย”

- > ผู้เสียหายที่ได้รับอนุญาตให้เคลื่อนย้ายได้อย่างมีเสรีภาพมากกว่าจะได้รับบาดเจ็บ ถูกข่า หรือถูกห้ามปรามมิให้ให้ปากคำปรักรปรัผู้คำมุขย์ ผู้เสียหาย
- > โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีและเด็กหญิงต้องการความปลอดภัยของสถานคุ้มครอง

- > เหตุการณ์ต่าง ๆ (จริงและที่เป็นข่าวลือ) ของผู้คำมุขย์ที่ทำร้ายผู้เสียหายนอกสถานคุ้มครองและของผู้เสียหายที่พักในสถานคุ้มครองที่ได้รับอิทธิพลจากผู้คำมุขย์ หรือพรรคพวกของผู้คำมุขย์

- > เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายและเจ้าหน้าที่ในสถานคุ้มครองทำงานอย่างใกล้ชิดกับผู้เสียหายเพื่อประเมิน บริหารจัดการ บรรเทาความเสี่ยงที่น่าเชื่อถือ และความเสี่ยงเฉพาะต่าง ๆ
- > เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายและเจ้าหน้าที่ในสถานคุ้มครอง นั้นถูกฝึกฝนให้ทำการประเมินความเสี่ยงและในการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ / บรรเทาความเสี่ยง

“ผู้เสียหายทั้งหลายจำเป็นต้องได้รับการคุ้มครองจากพวกเขาเอง”

- > ผู้เสียหายที่ได้รับอนุญาตให้เคลื่อนย้ายได้โดยเสรี จะทำการตัดสินใจได้อย่างขาดประสิทธิภาพ : หลบหนีและกลับไปหาผู้คำมุขย์ และ/หรือรูปแบบ หรือสภาพ/เงื่อนไขของการทำงานที่เป็นการแสวงหาประโยชน์

- > เหตุการณ์ต่าง ๆ (จริงและที่เป็นข่าวลือ) ของผู้เสียหายที่พยายามจะ “หลบหนี” จากสถานคุ้มครองแบบปิด
- > การมุ่งเน้นอย่างไม่ได้สัดส่วนที่เหมาะสมที่มีต่อผู้เสียหายหญิงและการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ
- > มาตรฐานของเพศพ้อและหัวหน้าครอบครัว และความคาดหมายเกี่ยวกับสิ่งที่เป็ประโยชน์สูงสุดของผู้เสียหาย

- > หน่วยงานยุติธรรมทางอาญา และหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนแก่ผู้เสียหาย ยืนยัน/ รับรอง และรักษาหลักการที่ผู้เสียหายไม่ควรต้องถูกดำเนินคดี หรือถูกลงโทษในการกระทำที่ตนทำขณะที่ตนถูกค้า
- > หน่วยงานยุติธรรมทางอาญา และหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนแก่ผู้เสียหาย รวมทั้งเจ้าหน้าที่ประจำสถานคุ้มครองมีความรู้และความสามารถในการที่จะเข้าใจถึงพลวัตของการคำมุขย์ และในการที่จะเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งถึงสิทธิของผู้เสียหายที่เป็นผู้ใหญ่ในการที่จะตัดสินใจ / แม้แต่ที่เป็นการตัดสินใจที่ไม่มีประสิทธิภาพ - เพื่อตนเองก็ตาม

“สังคมต้องการที่จะได้รับการปกป้องจากผู้เสียหายของการคำมุขย์”

- > ผู้เสียหายที่ได้รับอนุญาตให้เคลื่อนย้ายได้โดยเสรี จะหายตัวไปในชุมชนนั้นๆ และมีความเป็นไปได้ที่อาจจะเข้าร่วมในกิจกรรมที่เป็นความผิดทางอาญา/กิจกรรมที่ไร้ศีลธรรม

- > การตัดสินใจที่มีคุณค่าซึ่งเป็นการตัดสินใจส่วนตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับมาตรฐานทางเพศสภาพ และความคาดหมายต่าง ๆ
- > การรวมเข้าด้วยกันของวาระว่าด้วยการควบคุมการโยกย้ายถิ่นฐานกับการรับมือกับการคำมุขย์

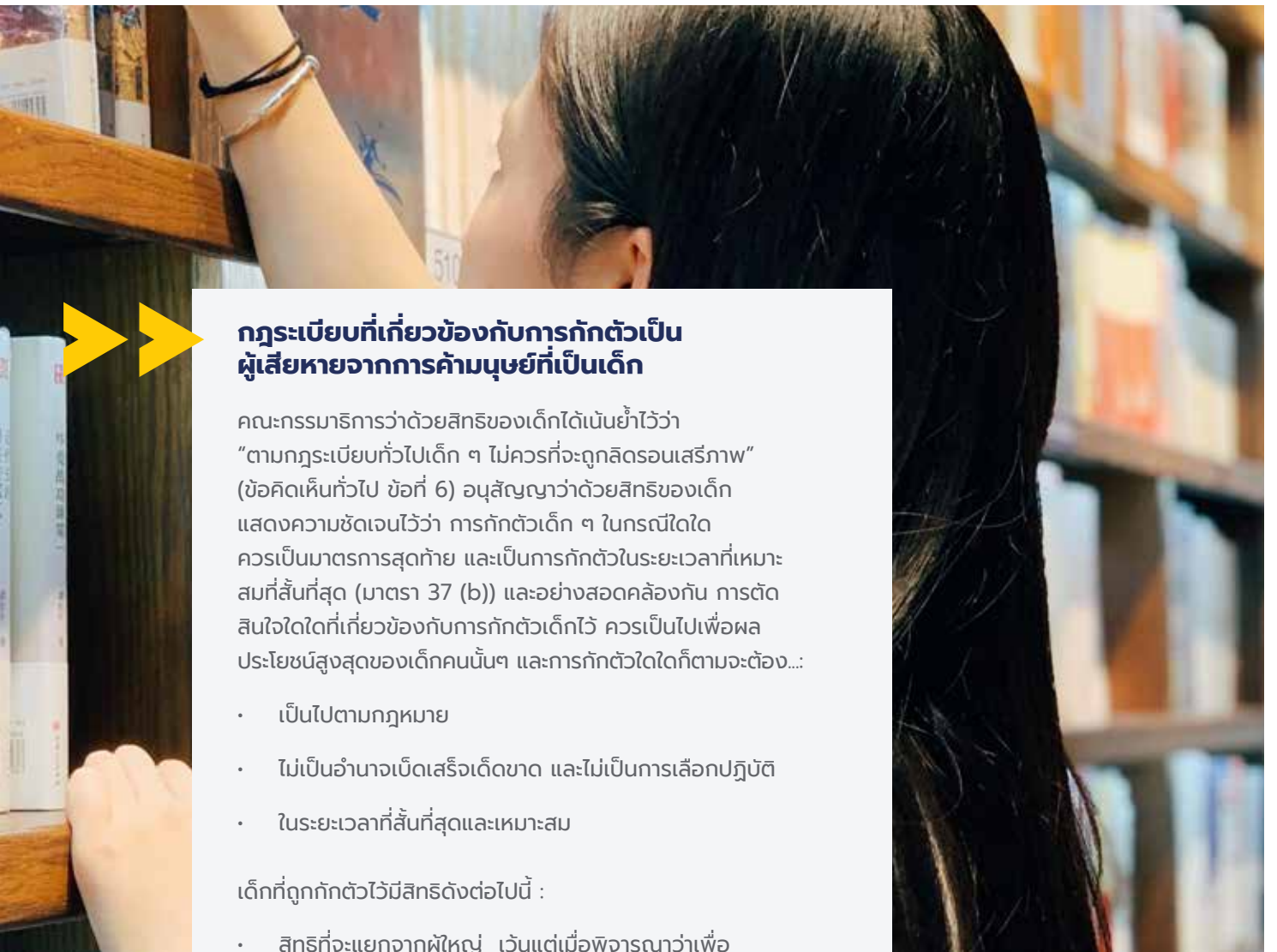
- > การมีอยู่ของระยะเวลาของการไต่ตรง และช่องทางอื่น ๆ ทำให้ผู้เสียหายชาวต่างชาติ สามารถพำนักและทำงานได้อย่างถูกกฎหมาย แม้จะในเวลาที่ยากก็ตาม
- > ระบบบริหารจัดการคดีสำหรับผู้เสียหายแต่ละราย สนับสนุนด้วยบริการทางสังคมที่เหมาะสม กับเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ที่ได้รับการฝึกฝนให้ทำงานร่วมกับผู้เสียหายจากการคำมุขย์ ความเข้าใจอย่างต่อ่งแก่ ในวิธีการที่ให้ความสำคัญกับผู้เสียหายเป็นหลัก และวิธีการที่มีความละเอียดอ่อนต่อเพศสภาพ

ประเด็นปัญหาพิเศษของผู้เสียหายที่เป็นเด็ก

เมื่อพิจารณาประเด็นปัญหาของการกักตัวที่สถานคุ้มครองที่สำคัญคือ การตระหนักในความแตกต่างที่เป็นพื้นฐานบางประการระหว่างผู้เสียหายของการค้ามนุษย์ที่เป็นเด็กกับที่เป็นผู้ใหญ่ เด็ก ๆ นั้น ขาดหน่วยงานด้านกฎหมายและอาจมีความล่อแหลมต่ออันตรายกว่ามากมายนัก ข้อพิจารณาเกี่ยวกับผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก อาจนำไปสู่การตัดสินใจว่าเขาหรือเธอควร (หรือไม่ควร) ที่จะถูกจำกัดขอบเขตไว้ในสถานคุ้มครองหนึ่งๆ กฎหมายเกี่ยวกับการกักตัวเด็กนั้นเข้มงวดมาก และมีความจำเป็นอย่างสุด ที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายเหล่านี้อย่างเคร่งครัดในคดีต่าง ๆ ที่มีการตัดสินใจกันว่าจะต้องให้เด็กเข้าพำนักในสถานคุ้มครองหนึ่ง ๆ ทั้งนี้หากไม่ปฏิบัติตามภาระหน้าที่และสิทธิที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้ การกักตัวเด็กไว้ก็เป็นการกระทำที่มีชอบด้วยกฎหมาย

Photographer: Remi Yuan / Unsplash

กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการกักตัวเป็น ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ที่เป็นเด็ก

คณะกรรมการว่าด้วยสิทธิของเด็กได้เน้นย้ำไว้ว่า
“ตามกฎระเบียบทั่วไปเด็ก ๆ ไม่ควรที่จะถูกลิดรอนเสรีภาพ”
(ข้อคิดเห็นทั่วไป ข้อที่ 6) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของเด็ก
แสดงความชัดเจนไว้ว่า การกักตัวเด็ก ๆ ในกรณีใดใด
ควรเป็นมาตรการสุดท้าย และเป็นการกักตัวในระยะเวลาที่เหมาะสม
ที่สั้นที่สุด (มาตรา 37 (b)) และอย่างสอดคล้องกัน การตัด
สินใจใดใดที่เกี่ยวข้องกับการกักตัวเด็กไว้ ควรเป็นไปเพื่อผล
ประโยชน์สูงสุดของเด็กคนนั้นๆ และการกักตัวใดใดก็ตามจะต้อง...

- เป็นไปตามกฎหมาย
- ไม่เป็นอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด และไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ
- ในระยะเวลาที่สั้นที่สุดและเหมาะสม

เด็กที่ถูกกักตัวไว้มีสิทธิดังต่อไปนี้ :

- สิทธิที่จะแยกจากผู้ใหญ่ เว้นแต่เมื่อพิจารณาว่าเพื่อ
ผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก ที่จะไม่แยกเด็กจากผู้ใหญ่เท่านั้น
- สิทธิที่จะคงการติดต่อกับครอบครัวของตนผ่านจดหมาย
โต้ตอบ และการมาเยี่ยมเยียน (ยกเว้นในสภาวะการณพิเศษ
เช่นการมีส่วนร่วมของครอบครัวในสถานการณ์ของ
การค้ามนุษย์)
- ในการเข้าถึงความช่วยเหลือด้านกฎหมาย และความช่วยเหลือ
อื่น ๆ ที่เหมาะสมได้ในทันที รวมถึงการกลับสู่สังคมอีกครั้ง
ในสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนต่อสุขภาพ การเคารพตนเอง
และศักดิ์ศรีของเขาหรือเธอ
- ในการแสดงความเห็นคัดค้านต่อความชอบด้วยกฎหมาย
ของการลิดรอนเสรีภาพของเขาหรือเธอต่อหน้าศาล
หรือต่อหน่วยงานอิสระที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ และในการรับ
การตัดสินใจที่รวดเร็ว

Photographer: Cxxiohi / Unsplash

การจัดการกักตัวไว้ในสถานคุ้มครอง และการปรับปรุงสถานการณ์ของผู้เสียหายในสถานคุ้มครอง ให้ดีขึ้น..โอกาสและ กลยุทธ์ต่าง ๆ

อนุสัญญาอาเซียนทำให้พันธสัญญาที่มีร่วมกันของประเทศสมาชิกสมาคมอาเซียนนั้นชัดเจนในการรับมือกับการค้ามนุษย์ที่อยู่บนพื้นฐานของสิทธิ และให้ผู้เสียหายเป็นศูนย์กลาง ซึ่งรวมถึงการหลีกเลี่ยงการกักตัว เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้ อนึ่ง ได้มีการเสนอโอกาส และนานากลยุทธ์ดังต่อไปนี้ เพื่อให้พันธสัญญาที่มีร่วมกันดังกล่าวนั้นก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปอีก

การขอรับความยินยอมที่เป็นลายลักษณ์อักษรของผู้เสียหายเมื่อเข้าพำนักในสถานคุ้มครอง และเป็นระยะ ๆ หลังจากนั้น

➢ ผู้เสียหายที่เป็นผู้ใหญ่ทุกคนควรให้ความยินยอมอย่างชัดเจน ในการเข้าสู่สถานคุ้มครองหนึ่ง ๆ โดยความยินยอมดังกล่าวควรอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่ครบถ้วนเกี่ยวกับ เพราะเหตุที่ผู้เสียหายจึงต้องพำนักอยู่ในที่นั้น ๆ ผู้เสียหายสามารถคาดหวังได้ว่าจะต้องอยู่ที่นี่นานเพียงใดเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ผู้เสียหายจะต้องปฏิบัติตามในการเข้าพักในที่นั้น คำว่าข้อมูลที่ครบถ้วนนั้นหมายความว่า ไม่ควรปิดบังข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากผู้เสียหาย ซึ่งรวมถึงสิทธิในด้านต่าง ๆ ของผู้เสียหาย การแจ้งข้อมูลควรทำในลักษณะที่ผู้เสียหายสามารถเข้าใจได้ โดยพิจารณาถึงภาษาของบุคคลนั้น ๆ อายุ และความพิการใดใดของเขาหรือเธอ ทั้งนี้ผู้เสียหายอาจถอนความยินยอมของตนเมื่อใดก็ได้ อีกทั้งหน่วยงานต่าง ๆ ของสถานคุ้มครองจะต้องคอยตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอว่าผู้เสียหายยังคงให้ความยินยอมที่จะอยู่ในสถานคุ้มครองต่อไปหรือไม่

การเก็บบันทึกหลักฐานที่ถูกต้องและมีรายละเอียดของผู้เสียหายแต่ละรายในสถานคุ้มครองหนึ่ง ๆ

➢ ควรเก็บบันทึกหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่บันทึกการยินยอมในเบื้องต้นของผู้เสียหายเมื่อเข้าสู่สถานคุ้มครองไว้อย่างถูกต้อง: สิ่งที่มีอยู่ในครอบครองที่ถูกเก็บรักษาไว้เพื่อความปลอดภัย หรือที่ถูกริบไว้ ; เมื่อใดและด้วยเหตุใด; การถอนความยินยอมใดใดของผู้เสียหายในการอยู่ในสถานคุ้มครองต่อไป; เหตุผลต่าง ๆ ที่เขาหรือเธอยังคงต้องพำนักในสถานคุ้มครองนั้น ๆ ต่อไปอีก; เมื่อใดที่เหตุผลเหล่านั้นได้รับการตัดสินใจ และตัดสินใจกันอย่างไร และใครเป็นผู้ตัดสินใจ; เมื่อใด และบ่อยครั้งเพียงใดที่มีการอธิบายถึงการตัดสินใจเหล่านั้นให้ผู้เสียหายฟังและอธิบายอย่างไร และใครเป็นผู้อธิบาย อนึ่ง ควรเก็บบันทึกหลักฐานดังกล่าวไว้อย่างปลอดภัยตามกฎหมายและข้อกำหนดแห่งชาติว่าด้วยการปกป้องรักษาข้อมูล

ใช้เวลาแก่ผู้เสียหายในการตัดสินใจในสิ่งที่ตนต้องการจะทำ

> จำนวนที่เพิ่มขึ้นของประเทศต่าง ๆ ที่อนุญาตให้ผู้เสียหายมีระยะเวลาในการไตร่ตรองและฟื้นคืนกลับสู่สภาพเดิมที่ในช่วงนั้นผู้เสียหายจะได้รับการจัดหาที่พัก และความช่วยเหลือที่จะช่วยให้ผู้เสียหายตัดสินใจเกี่ยวกับทางเลือกต่าง ๆ ของตนซึ่งรวมถึงการตัดสินใจว่าตนจะให้ความร่วมมือกับหน่วยงานยุติธรรมทางอาญา ในการดำเนินคดีผู้ที่แสวงหาประโยชน์จากตนหรือไม่ ทั้งนี้เนื่องจากจุดประสงค์ของระยะเวลาในการไตร่ตรองและฟื้นคืนกลับสู่สภาพเดิมนี้นี้ คือการทำให้ผู้เสียหายรู้สึกปลอดภัยและได้รับการสนับสนุน การกักตัวจึงไม่มีอยู่ในโครงการเริ่มดังกล่าว

แยกความเชื่อมโยงวัตถุประสงค์ทางยุติธรรมทางอาญาจากการตัดสินใจต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสถานคุ้มครอง สำหรับผู้เสียหาย

> พิจารณาวិถีทางต่าง ๆ ของการบรรลุผลสำเร็จในการได้คำให้การที่ใช้เป็นหลักฐานได้ และคำให้การภายใต้คำสาบานจากผู้ต้องสงสัย โดยที่ไม่ต้องกักตัวพวกเขาไว้ในระยะเวลานานในอาคารสถานที่ของสถานคุ้มครอง ผู้ปฏิบัติในสายงานยุติธรรมทางอาญาควรได้รับการแจ้งให้ทราบถึงโอกาสต่าง ๆ ที่มีอยู่ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญารวมทั้งการใช้คำให้การภายใต้คำสาบานที่เบิกความไว้ล่วงหน้าก่อนการพิจารณาคดีในชั้นศาล การบันทึกคำให้การภายใต้คำสาบานลงในวิดีโอ หรือการให้การภายใต้คำสาบานผ่านวิดีโอลิงค์ หากยังไม่มีทางเลือกดังกล่าวเหล่านี้อยู่ ฝ่ายนิติบัญญัติควรพิจารณานโยบายกฎหมายสำหรับทางเลือกเหล่านี้ไว้ อีกทั้งควรมีการนำกลไกที่จะทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เสียหายได้รับการแจ้งให้ทราบอย่างต่อเนื่องถึงความคืบหน้าของคดีใดก็ตามที่ตนมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ด้วย และผู้เสียหายก็อาจขอทราบข้อมูลดังกล่าวได้เสมอ

ปรับใช้กระบวนการทางกฎหมายอย่างเข้มงวดกับการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับสถานคุ้มครอง

> การตัดสินใจทั้งหมดในการที่จะกักตัวผู้เสียหายจากการข้ามพรมแดน จะต้องทำโดยอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายในลักษณะที่จะไม่เป็นการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุผลใดก็ตาม การตัดสินใจทั้งหลายจะต้องทำกันเป็นรายบุคคล และไม่ใช้อย่างเป็นกิจวัตรประจำ หรือใช้กับทั้งกลุ่ม หากไม่มีระเบียบปฏิบัติที่เป็นกระบวนการทางกฎหมายดังกล่าวอยู่ ผู้เสียหายก็ควรได้รับการแนะนำให้ทราบ และผู้ที่ทำการตัดสินใจก็ควรได้รับแจ้งให้ทราบเช่นกัน

เร่งรัดคดีข้ามพรมแดนเพื่อลดภาระที่มีกับผู้เสียหายที่พำนักอยู่ในสถานคุ้มครอง

> บางประเทศได้มีการเพียรพยายามที่จะลดระยะเวลาที่ผู้เสียหายต้องพำนักอยู่ในสถานคุ้มครองแบบปิดให้สั้นลง ด้วยการใช้นิติพิเศษ และผู้พิพากษา และพนักงานอัยการที่ผ่านการฝึกอบรมพิเศษเพื่อเร่งรัดคดีข้ามพรมแดนให้เร็วยิ่งขึ้น อาจเรียนรู้บทเรียนได้จากความเพียรพยายามเหล่านี้ และด้วยการทำให้เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนพนักงานอัยการ และผู้พิพากษามีความละเอียดอ่อนเกี่ยวกับผลกระทบที่ก่อให้เกิดความเสียหายที่ความล่าช้ามีผู้เสียหายที่พำนักอยู่ในสถานคุ้มครอง

นโยบายต่าง ๆ ในการบริหารจัดการสถานคุ้มครอง ที่ลดภาระของเจ้าหน้าที่สถานคุ้มครอง

> บทบาทหลักของเจ้าหน้าที่สถานคุ้มครอง ที่ส่วนใหญ่ มักเป็นเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ คือการจัดหาการสนับสนุนให้กับผู้เสียหาย ความไว้วางใจและสัมพันธภาพที่เจ้าหน้าที่ต้องสร้างกับผู้เสียหายนั้น ถูกทอดทิ้ง เมื่อเจ้าหน้าที่เหล่านั้น ถูกกำหนดให้บังคับใช้การจำกัดการเคลื่อนย้ายด้วย ยิ่งไปกว่านั้นบทบาทของการทำหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยโดยพฤตินัย ทำให้เกิดภาระที่ไม่สมควรแก่เจ้าหน้าที่ และมีความเป็นไปได้ว่าอาจทำให้เจ้าหน้าที่ต้องเผชิญกับความเสี่ยงของการได้รับอันตราย และเพื่อเป็นการคุ้มครองเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์จากการที่ต้องทำหน้าที่ที่ขัดแย้งกับผลประโยชน์ของผู้เสียหาย และเพื่อทำให้เกิดความชัดเจนว่าบทบาทของเจ้าหน้าที่ดังกล่าว คือการให้การสนับสนุนต่อผู้เสียหาย จึงควรมีการทบทวนและปรับปรุงแก้ไขนโยบายต่าง ๆ ของสถานคุ้มครอง

สำรวจหาทางเลือกของการให้ที่พักพิงผ่านการดูแลในชุมชน

> เมื่อใดที่เป็นไปได้ ผู้เสียหายควรได้รับโอกาสที่จะได้รับการดูแลจากระบบสถานคุ้มครอง ผู้ให้บริการควรสำรวจหาวิถีทางต่าง ๆ ของการให้ที่พักพิงแก่ผู้เสียหายในที่พักที่ปลอดภัยและเหมาะสม รวมทั้งในบ้านเช่า หรือห้องเช่า ควรมีการระบุและจัดการเพื่อแก้ไขอุปสรรคที่ผู้เสียหายอาจเผชิญในการเข้าถึงบริการความช่วยเหลือต่าง ๆ ภายในชุมชนไว้ด้วย

แต่งตั้งผู้ปกครองให้กับผู้เสียหายที่เป็นเด็กทั้งหมด

> เพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก ควรมีการแต่งตั้งผู้ปกครองที่มีความสามารถและผ่านการฝึกฝนมาอย่างดีให้กับผู้เสียหายในคดีค้ามนุษย์ที่เป็นเด็กทั้งหมด (หรือที่ถูกละเมิดก่อนว่าเป็นผู้เสียหาย) หากเด็กถูกกักตัวไว้ในสถานคุ้มครองแห่งหนึ่ง ๆ ก็จะเป็นหน้าที่รับผิดชอบของผู้ปกครอง (ที่ควรเป็นบุคคลอิสระและเป็นกลางที่ได้รับการแต่งตั้งโดยหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องของประเทศ) เพื่อให้มั่นใจได้ว่า นี่คือผลประโยชน์สูงสุด (และเป็นผลประโยชน์สูงสุดอย่างต่อเนื่อง) ของเด็กและมีการเคารพในสิทธิตามขั้นตอนการปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง และสิทธิอื่น ๆ อย่างครบถ้วน

แยกวัตถุประสงค์ในการบริหารจัดการด้านการโยกย้ายถิ่นฐานออกจากการตัดสินใจต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสถานคุ้มครอง

> เพื่อให้มั่นใจได้ว่าผู้เสียหายชาวต่างชาติในคดีค้ามนุษย์นั้น จะไม่ถูกกักตัวไว้โดยเนื่องมาจากการเข้าเมือง อีกทั้งควรมีใบอนุญาตให้มีถิ่นที่อยู่ชั่วคราว และออกใบอนุญาตดังกล่าวให้กับผู้เสียหายที่มีคุณสมบัติเหมาะสม โดยปราศจากความล่าช้า หรือขั้นตอนอันซับซ้อนเกินไปของงานราชการ

ลงทุนกับบริการสนับสนุนผู้เสียหายที่ส่งเสริมทางเลือกต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากการกักตัวในสถานคุ้มครอง

> ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งที่เป็นของรัฐและที่เป็นของเอกชน รวมทั้งผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ๆ ที่เป็นหุ้นส่วนกับ และ/ หรือให้การสนับสนุนด้านการเงินแก่สถานคุ้มครอง ควรให้ความสำคัญในลำดับต้น ๆ แก่ผู้ให้บริการทั้งหลายที่ส่งเสริมโมเดลของสถานคุ้มครอง/ สถานพักพิงประจำชุมชนและสถานคุ้มครองแบบเปิดที่ให้การดูแลแก่ผู้เสียหาย ขณะที่ผู้บริจาคและองค์กรอื่น ๆ ก็รับผิดชอบในการทำให้มั่นใจว่าการดำเนินการของตนนั้น ไม่เป็นสิ่งจูงใจต่อการกักตัวผู้เสียหายไว้ในสถานคุ้มครอง ไม่ว่าจะในทางใดก็ตาม